

Publicerad 2023-08-25 08:54 av Tommy Vähä-Rainio

Minnen

Moskva, New York och Mazar e Sharif.

Dessa städer gjorde något med mig.

Lukter lever kvar.

Taxiresorna lever kvar.

Vissa människor lever kvar.

Många händelser lever kvar.

Polisen i Moskva och NYPD lever kvar.

I Afghanistan har talibanerna mördat Poliserna.

Det jag vet är att Polisen
helt klart var brutalare i Ryssland.

Tiden i Ryssland talar jag sällan om nu för tiden,
det är liksom inte läge som det ser ut nu.

Tiden i New York talar jag heller inte om,
men detta av andra skäl som gör ont.

Fotona från New York har jag inte bläddrat igenom på många år.
Det är ju bilder från ett liv som sakta krackelerade sönder
tills dödsdansen inleddes med katastrofala följder.

Mutorna talar jag heller inte om.
Mutor vars existens ett multinationellt företag förnekade.

Och jag såg på TV hemma i Sverige när företagsledaren
skenheligt förnekade att det förkom mutor i Ryssland.
Jag skrattade gott med massa ryska kvitton i plånboken
från generösa mutmiddagar i Moskva.

Och Afghanistan talar jag heller inte om.

Det är ingen som är intresserad ändå.

Jag talar med minnena själv istället när jag är ensam.

Det händer att jag hittar fotona.

Då sitter jag tyst och bläddrar och minns.

Vart tar våra minnen vägen när vi dör?

Var det meningslösa resor?

Var det värt att riskera livet?

Finns det minnen i evigheten?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tommy Vähä-Rainio med Poeter.se id #221772 innehar upphovsrätten